

A Fővárosi Ítéltábla dr. Simala Zoltán ügyvéd (fél címe 1) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Valentinyi Andrea ügyvéd (fél címe 2) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. május 9. napján meghozott, 65.P.27.169/2010/19. számú ítélete ellen a II. rendű alperes részéről 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (Tízezer) forint + áfa fellebbezési költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperesi társadalmi szervezet jó „hírét” azzal, hogy az általa összeállított, a támogatásával megjelent „...” című kiadvány 105. oldalán valótlanul híresztelte, hogy az ... emlékművét felavató ünnepi beszédét ...nak a ... felvonulása zavarta meg.

A II. rendű alperest a további jogsértéstől eltiltotta.

Kötelezte a II. rendű alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 8 napon belül magánlevélben kérjen elnézést a felperestől, melyben fejezze ki a jogsértés elkövetése miatti sajnálkozását, egyben a felperest feljogosította az elégtételadás sajtóban való megjelentetésére.

Kötelezte a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 400.000 forint kártérítést.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Megállapította, hogy a le nem rótt 30.000 forint eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

Kötelezte a II. rendű alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 30.000 forint eljárási illetéket.

Kötelezte továbbá a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű alperesnek 50.000 forint perköltséget.

Az ezt meghaladó költségekről úgy határozott, hogy azt a felek maguk viseljék.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. § (1) bekezdését, 206. §-át, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 78. § (1), (2) bekezdéseit.

Az elsőfokú bíróság elsősorban azt vizsgálta, hogy az I. és II. rendű alperesek a perrel érintett kiadvány tartalmáért, annak közléséért, mások számára elérhetővé tételéért felelnek-e, illetve a felperesre vonatkozó állítás híresztelésében részt vettek-e.

Ebben a tekintetben az I. rendű alperes felelősségét megalapozó jogi tényeket nem találta megállapíthatónak, mivel a kiadvány tartalmáért való I. rendű alperesi felelősség nem volt bizonyított. Az a tény, hogy az I. rendű alperes egy sajtótájékoztatón népszerűsítette a kérdéses kiadványt, nem foglalta magában a sérelmezett közlés híresztelését. Kizárólag a kiadvány népszerűsítése a jogsértés megállapítását nem alapozta meg.

A II. rendű alperessel összefüggésben rögzítette, miszerint nem vitatta azt, hogy a kiadvány tartalmáért felelősséggel bírt, ugyanakkor a felperes által sérelmezett közlés valóságtartalmát a perben eredménnyel nem tudta igazolni. Bizonyítatlan maradt az, hogy a felperesi szervezethez köthető, ..-ban az ...-os emlékmű felavatásakor, ... beszédének megzavarása. Megállapította, hogy a kiadvány szerkesztésében a II. rendű alperes részt vett, ezért a valótlán állítás híresztelésében felelősség terheli, melyre tekintettel a jogsértés tényét megállapította. Eltiltotta továbbá a II. rendű alperest a további jogsértéstől, és az elégtétel adásának szankcióját is alkalmazta a keresettől eltérően, magánlevél formájában. Ebben a vonatkozásban utalt arra, hogy a ... című lapban már korábban megjelent elégtételadó közlemény a témában, másrészt a magánlevél formája jobban orvosolja a felperesi jogsérelmet, és a felperes nincs elzárva ennek nyilvánosságra hozatalától.

A nem vagyoni kárigény tekintetében arra az álláspontra helyezkedett, hogy a megállapított jogsértés kétségtelenül negatív társadalmi megítélés alá helyezi a felperesi egyesületet. Jelentőséget tulajdonított annak, hogy ez egy olyan kiadványban történt, aminek ismertsége nem vetekszik egy országos terjesztésű sajtótermék által közölt információkkal. Mivel a megjelent közlés utólagos orvoslása az adott kiadványban nem történhetett meg, ezért mérlegeléssel, jelentősebb bizonyítás nélkül egy nagyobb mértékű kártérítést tartott szükségesnek alkalmazni.

A perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a II. rendű alperes nyújtott be fellebbezést.

A II. rendű alperes fellebbezésében kizárólag a nem vagyoni kártérítéssel kapcsolatos döntést sérelmezte, és indítványozta, hogy a másodfokú bíróság e tekintetben az elsőfokú bíróság határozatát változtassa meg, és a nem vagyoni kártérítés iránti igényt utasítsa el.

Másodlagosan a nem vagyoni kártérítéssel kapcsolatos döntés megváltoztatását kérte oly módon, hogy a másodfokú bíróság szállítsa le annak összegét. Álláspontja szerint a jogsértés tényét ugyan elismerte, de a perbeli közlés kifejezőmódja nem sértő és nem bántó. Az elsőfokú bíróság az ítéletében megfogalmazottak szerint csak valószínűsítette azt, hogy a közlés sértő lehetett a felperes számára, azonban a jogszabály szerint egyértelműen meghatározott magatartást nem állapította meg. A valószínűség ezen szintje azonban a nem vagyoni kártérítés alkalmazásához nem elégséges.

Előadta, hogy a perbeli könyvnek szerkesztője, de ilyen tevékenysége során a legnagyobb körültekintéssel járt el, és a sérelmezett közlés a könyv olyan

részében került feltüntetésre, ahol az adott naptári napon történt eseményeket villantotta fel. Ahogyan más helyen sem, a ...-ai eseményeknél sem alkalmazott minősítést, nem formált véleményt az egyes eseményekkel kapcsolatban, csak egy sajtóhírt közölt.

Kifejtette továbbá, hogy a könyv tartalmában egyébként megfelelő, helytálló és pontos adatokat tartalmaz. Szerkesztői tevékenysége során a munkája nem a közvélemény alakítására irányult, a kérdéses közlés pedig a könyv terjedelméhez képest csekély hányadot tesz ki, és magának az egész műnek sem volt központi témája a felperesi tevékenység.

Álláspontja szerint a felperes számos helyreigazítási igénye és a többszöri kártérítésre vonatkozó keresete után ilyen időtávból csak a felperesi egyesület érzékenységeire lehet következtetni a nem vagyoni kártérítés tekintetében. Utalt arra, hogy a ...-ai motoros felvonulás a felperes egyik első akciója volt a megalakulása után, és azt követően is számos programot szervezett. Kifejtette, hogy az egyesületi célkitűzéseik megvalósításában a II. rendű alperesi közlés alapvetően nem akadályozta a felperest. Tény, hogy a felperes tevékenysége az azt ismerők számára nem közömbös, és egyébként markáns vélekedést vált ki a társadalom tagjaiból. Akik nem értenek egyet a felperesi tevékenységgel, azokból ezt az álláspontot nem alapvetően a II. rendű alperes által szerkesztett kiadvány váltotta ki, hanem alapvetően a felperesi tevékenység megítélése.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján, csak a fellebbezéssel támadott részben bírálhatta felül.

A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság által a nem vagyoni kártérítés körében kifejtetteket, ezért a határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A nem vagyoni kártérítéssel kapcsolatos döntés tekintetében az alábbi jogszabályi rendelkezésekre kellett figyelemmel lenni.

A Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja alapján, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, az eset körülményeihez képest kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A Ptk. 355. § (1) bekezdése szerint, a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni. A (4) bekezdés úgy rendelkezik, hogy kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

Mivel a II. rendű alperes a fellebbezésében a jogsértés megállapítását nem vitatta, a Ptk. 78. § (2) bekezdésében foglalt meghatározás szerint, a közlés sértő jellegét tényként kellett kezelni. Ezzel összefüggésben a másodfokú bíróságnak további vizsgálatot folytatni nem kellett. Kizárólag abban kellett állást foglalni, hogy az elsőfokú bíróság a jogsértés jogkövetkezményeként helyesen alkalmazta-e a nem vagyoni kártérítést.

Az elsőfokú bíróság a jogsértés megállapítása következtében helyes következtetést vont le a tekintetben, hogy a felperest nem vagyoni hátrány érte.

Kizárólag a köztudomású tények alapján is lehetett alappal arra következtetni, hogy a felperest hátrányosan érintette az alperesi közlés, mert a II. rendű alperes által jelzett ünnepi esemény megzavarása köztudomású tényként is megállapíthatóan olyan negatív értékitéletet vált ki, amely kompenzálására indokolt a nem vagyoni kártérítésre kötelezés. Az alperes olyan eseménnyel hozta összefüggésbe a felperest, mely vele szemben köztudomású tényként megállapítható rosszállást eredményezett. Ennek alapján az elsőfokú bíróság megfelelően döntött arról, hogy a jogsértés következtében nem vagyoni kártérítés alkalmazása szükséges.

Az elsőfokú bíróság által mérlegeléssel megállapított kártérítési összeg megfelelt a hasonló jellegű ügyekben kialakult ítélkezési gyakorlatnak, az eltúlzottnak nem tekinthető, ezért a másodfokú bíróság annak leszállítására nem látott okot.

A II. rendű alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles viselni a felperes másodfokú költségét a Pp. 239. §-ának szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint. A másodfokú perköltség a felperesi jogi képviselőt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján megillető ügyvédi munkadíj.

A II. rendű alperes a fellebbezési illetéket a fellebbezésén lerőta, ezért további illetékfizetési kötelezettsége nem keletkezett.

Budapest, 2013. március 19.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

. Hercsik Zita s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő